

ונסתהר בהזה, וילך ראיון, זה צד
הדרום, משותם בך דלו' בדורום,
שהוא ראש לשנים עשר
התחומים, ותשוקתו של צד
הדרום למצאה עליה ותקרבת
לגביה לברך אותה.

מה כתוב? וימצא דודאים
בשדה. הלה למחפש בכל אוטם
הגנים שלה, ומצא בשדה הזו
אוטם הדודאים, ועליהם נאמר
הדודאים נתנו ריח, ואוטם שני
כרובים שהם התקונים שלה,
להעיר החעורות למעלה, שהרי
בכל אוטם התקונים של השדה
הזו אין תקון שיינור בפלפי
מעלה, רק הכרובים.

מתי צד הדרום מתחורר אליך
למצאה עליה לברך אותה? בימי
קציר חטים, בזמן שמחלת
חלק שלל לאוכלוסייה, וכל
קווצרי השדה. מיד - ויבא אוטם
אל לה אמו. מעלה ריח
וחהעורותם לעולם העליון,
העולם הנכשה, משות שמייר
[שינו] ברוכות לעולם המתחוץ.
ובאשר מתרכט, אוטם
הדודאים ליקחים ונותנים לכל
העולם, שפטוב הדודאים נתנו
ריח ועל פתחינו כל מגדים.
כאשר הם נתנו ריח, אותו הריח
לזקם אותו צד הדרום להחזר
לעולם העליון. מיד - על פתחינו
כל מגדים, וכל טוב לא חסר [בכל]
מהעולים.

העולם הפחתון לא מתחזר
לעולם העליון, אלא בשאותם
דודאים נותנים ריח למין. בין
שם נותנים ריח למין, והמין
מתעורר לעולם העליון, מיד
העולם הפחתון מתחזר לשאל מה שאריך. מה בתוב? ותאמך רחל אל לה מדוראי

בגנ. פן לי ברכות מאותה ההחעורות לצד המין.

או העולם העליון בשמה, בשעשוע, משיב אליה, ואומרת המעת קחתק את איש, אם אל
בפה. ואם כן, בעלה של העולם העליון הוא יעקב? לא כן, אלא תשוקת האב פמיד אינה אלא

וסתה רואבן, דא סטרא דרוּם. בגין כה דגליה
בדרום, דאייה רישא לתריסר תחומיין, ותיאובתייה
דסטר דרום, לאשכח עיליה ותקרובה לברכה
לה.

מה כתיב, וימצא דודאים בשדה, אול למחפש בכל אינון
גניזין דיללה, ואשכח בהאי שדה אינון דודאים, ועליהו
אתהמר (שיר השירים ז) הדודאים נתנו ריח, ואינון פרין ברובים,
דאינון תקונין דיללה, לאתערא אהערו לעילא, דהא בכל
איןון תקונין דהאי שדה, לית תקונא דיתער לגבי עילא, בר
ברובים.

ستر דרום איימי אתער לגבה, לאשכח עיליה לברכה לה.
בימי קציר חטים, בזמנא דפליגת חולק שללא
לאוכולוסהא, וכלהו חצדי חקלא. מיד ויבא אוטם אל לה
אמו, סליק ריחא, ואתערו דלהון לגבי עלמא עלאה, עלמא
דאתפסיא, בגין דאתער (נ"א ריתער) ברקאנ לעלמא תפאה.
וכד אהברכא, איןון הדודאים נתניין ויבין לכל עלמן,
דכתיב, (שיר השירים ז) הדודאים נתנו ריח ועל פתחינו
כל מגדים. כד איןון נתנו ריח, ההוא ריח נקי ליה טר
דרום לאתער לגבי עלמא עלאה, מיד על פתחינו כל
מגדים, וכל טוב לא חסיר (ס"א מבלא) מעלמא.

עלמא תפאה לא אתער לגבי עלמא עלאה, אלא כד איןון
דודאים ייבין ריחא לימינא, פון דאיןון ייבין ריחא
לימינא, וימינה אתער לגבי עלמא עלאה, מיד עלמא תפאה
אתער לשאלא מה דאצטראיך. מה כתיב, (בראשית ל) ותאמר
רחל אל לה תנין נא לי מדוראי בגנ, הב לי ברקאנ מההו
אתער, דאיןון דודאים דאתער לגבי סטר ימינה.

כדין עלמא עלאה בחרוה, בשעשוע, אטיב לגבה, ואמרת
המעט קחתק את איש, באמא לגבי ברפתא. וαι כי

בגנ. פן לי ברכות מאותה ההחעורות של אוטם דודאים
או העולם העליון בשמה, בשעשוע, משיב אליה, ואמרת המעת קחתק את איש, אם אל
בפה. ואם כן, בעלה של העולם העליון הוא יעקב? לא כן, אלא תשוקת האב פמיד אינה אלא

ככלפי היבת זו, [שהיא] **שהבט** זו
אהבתנו אליה פمير, מושום
שהיה בת ייחידה בין ששה בניים,
וילכל אותם ששת הבנים חלק
ליהם חלקים ואוצרות ומפענות,
וללה לא חלק, ואין לה ירשה
כלום, ועל כל זה הוא משגיהם
בבמה בתשובה ואהבה יותר מן
הפל.

בְּאֶחָדָה **שְׁלֹו** הַוָּא **קָוְרָא** **לָהּ** **בָּתָה**.
לֹא **הַסְּפִיק** **לֹו** **זֶה**, **וְקָרָא** **לָהּ**
אֲחָזּוֹת. לֹא **הַסְּפִיק** **לֹו** **זֶה**, **קָרָא** **לָהּ**
אַמְּנוֹם **בְּשָׁם** **אַמְּנוֹם**. לֹא **הַסְּפִיק** **לֹו** **זֶה**,
קָרָא **לָהּ** **בְּשָׁמוֹן**, **שְׁפָתוֹב** **וְתַחְכָּמָה**
מַמְּאַיִן **תִּמְצָא**, **חַכְמָה** **וְדוֹאי**. **וְעַל** **כֵּן**
הַעוֹלָם **הַעֲלִיוֹן** **אוֹמְרָת** **לָהּ**,
הַמְּעֻט **קָחְתָּךְ** **אֶת** **אִישֵּׁי**, **שֶׁכְל**
אֲחָבְתָּו **נִמְשַׁכָּה** **לְךָ** **אֶלְיךָ** **וְעַל** **זֶה**,
בְּקַשְׁעָשָׂוּע **וְאֶחָבָה** **הָאָם** **אֶל** **הַבָּת**.
מָה **הִיא** **מִשִּׁיבָה**? **לְכֵן** **יַשְׁכֵב**
עַמְּךָ **הַלִּילָה**. **בְּכָל** **מָקוֹם** **לְכֵן** **הִיא**
שְׁבוּעָה. **יַשְׁכֵב**, **מָה** **זֶה** **יַשְׁכֵב**?
אַלְלָא **שְׁכִיבָה** **בְּכָל** **מָקוֹם** **הִיא**
תַּקְוִין **הַנְּקַבָּה** **לְזַכַּר** **לְהַכְנִיס** **בָּהּ**
צַּדִּיקָר **שֶׁל** **כָּל** **הָאוֹתִיות**. **וְזַהוּ**
יַשְׁכֵב, **יְיַשְׁכֵב**. **יְיַשְׁכֵב**. **יְיַשְׁכֵב**. **יְיַשְׁכֵב**. **יְיַשְׁכֵב**.
הַעֲלִיוֹן, **[כְּבָ סְוִ]** **הַסּוֹד** **שֶׁל**
תִּמְרָה, **נַקְדָּה** **טְמִירָה**
שְׁמַתְעָרוֹרִים **אֶלְיָהָה** **כְּבָ אֹותִיות**.
וְזַהוּ **יַשְׁכֵב**. **יְיַשְׁכֵב**. **יְיַשְׁכֵב**.
הַסּוֹד **שֶׁל** **הַתּוֹרָה**. **וְזַהוּ** **יַשְׁכֵב**.
שְׁמַכְנִיסָה **כָּל** **כְּבָ אֹותִיות**,
הַסּוֹד **שֶׁל** **הַתּוֹרָה**. **וְזַהוּ** **יַשְׁכֵב**.
אַלְלָא **כְּתוּב** **יַשְׁכֵב** **עַמְּךָ** **יעַקְבָּ**, **אַלְלָא**
יַשְׁכֵב **עַמְּךָ**, **אַוְתוֹ** **הַטְמִיר** **שְׁרָאִי**
לְהַתְעֹורֶר **אֶלְיךָ**, **וְהַכֵּל**
בְּהַתְעֹורֶת **שֶׁל** **אֹתָם** **[שְׁלָמָם]**.
דוֹדָאים, **וְהַכֵּל** **כְּתוּב** **בְּאֶחָבָה**.

ויבא יעקב מן השדה **בערב**.
ל**הברכות**, שכתוב בו אשר ברכו
ה ל*שוחם בשדה* לפנות ערב. **בזמן**
העוזר לשדה האז. **כיוון שהסתפלק**

בעה דעלמא עלאה יעקב איהו. לאו הבי, אלא פיאובטא דאבא פדר, לאו איהו, אלא לגבי ברפא דנא, (ראייה) דהאי בת, רחימיו דליה לגפה פדר, בגין דאייה בתייחידה בין שית בגין, ולבכל בגין שית בגין, פליג לוון חוליקין יונזבזון ומתקנן, ולה לא פליג, ולית לה ירוחטא בלום, ועל כל דא, איהו אשכח בה בתיאובטא ורחימיו יתר מפלא.

ברחימיו דיליה קרא לה בת, לא ספיק ליה דא, וקרא לה אחות,
 לא ספיק ליה דא, קרא לה אם בשום אמיה, לא ספיק
 ליה דא, קרא לה בשמיה, דבתר, (איוב כה) והחכמיה מאין
 תמצא, חכמה ודאי. רעל דא, עלמא עלאה אמרת לגבה,
 הקעת קחתק את איש, דכל דיליה אהטשך לך לגבה
 ועל דא. בשעושוע ואורחימיו אימתו לגבי ברתא.

מה אתייבת איהי, (בראשית ל) לנו ישב עמך היללה. בכל אחר, לנו, שבואה איהי. ישב, מהו ישב. אלא שכיבה בכל אחר תקונא דנווקבא לגבי דכוואר, לעולא בה ציירא דאתוון בלהו, ודא איהו ישב, ייש פ"ב. ייש דא איהו עלמא עלאה, (ס"א כ"ב ריא) רזא דאוריתא נקודה טמירה, דאתער לנבה כ"ב אתוון, ודא הוא ישב, ייש עלמא דאיי, דכתיב, (משל ח) להנחיל אהובי יש. כ"ב נקודה עלאה דआעל כל כ"ב אתוון. רזא דכל אוריתא. ודא הוא ישב, ישב עמך יעקב לא כתיב, אלא ישב עמך. ההוא טמירה דאתזרא לגוף, וכלא באתחרו דאיינון (רכובלה) דודאים. וכלא כתיב בריחינו.

(בראשית ל) וַיָּבֹא יַעֲקֹב מִן הַשָּׂדָה בָּעָרֶב. וַיָּבֹא יַעֲקֹב, דָא
תְּפַאֲרָת קְדִישָׁא, מִהַהוּא שָׂדָה דָנָקִיט כָל בְּרֵאָן, דְכַתִּיב בֵיה
(בראשית כז) אֲשֶׁר בָּרוּכוּ יְהָ. בָּעָרֶב, אֲמָאי בָּעָרֶב, אֲלָא בָּעָרֶב,
דְכַתִּיב, (בראשית כד) וַיֵּצֵא יַצְחָק לְשִׁוְתָם בָּשָׂדָה לְפָנוֹת עָרֶב.
בָזְמָנָא דָאַתָּע יַצְחָק אָבוֹי לְגַבֵּי הַאי שָׂדָה, וָנָקִיט לְיהָ, דָהָא
יַצְחָק לֹא אַתָּע לְגַבֵּי הַאי שָׂדָה, בֵין דָאַסְתָּלָק יַעֲקֹב מַפְמָן

ויבא יעקב מן השדה בערב.
ובא יעקב - זו תפארת הקדושה, מאותה השדה שלוקחת את כל הברכות, שבחות בו אשר ברכו
ה. בערב, למה בערב? אלא בערב שפתחוב (בראשית כד) ויצא יצחק לשוחם בשדה לפנות ערבים. בזמן
שהחומרר יצחק אביו לשדה הוא ולחק אותו, שחריר יצחק לא מתחזר לשדה האז. כיון שהסתפלק